

Tuuli & Kivinen Tarinoiden Portti

Merituuli Stenberg

Nimikkeen automaattinen analysointi tietojen, erityisesti mallien, trendien ja korrelaatioiden, saamiseksi tekijänoikeuslain 13b § ("tekstin- ja tiedonlouhinta") mukaisesti on kielletty.

© 2026 Merituuli Stenberg

Kustannustoimitus: Merituuli Stenberg

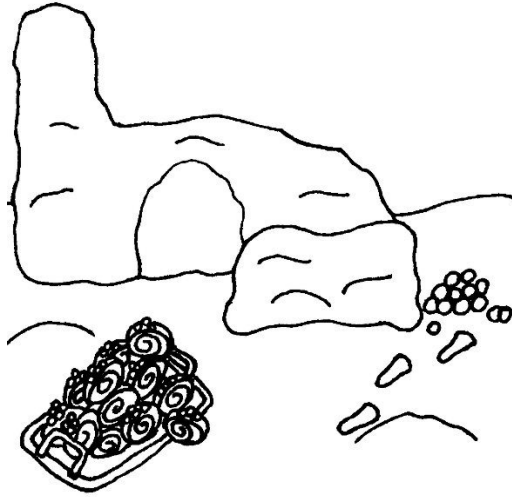
Kannen suunnittelu ja värit: Merituuli Stenberg

Kuvien piirtäjä: Suvi Ojansivu

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-89-0330-7

Luku 1

Lumilinna

Moi! Mun nimi on Tuuli! Oon ihan tavallinen tyttö. No, melkein tavallinen. Mulla on siniset, melkein peppuun asti ulottuvat hiukset ja samanvärinen häntä. Ihan oikea häntä!

Mulla on yksi paras kaveri, Kivinen. Me ollaan tunnettu aina, oikeastaan siitä asti, kun opin kävelemään. Kivisellä on ruskeat silmät, aina vähän vino hymy ja maailman nopeimmat jalat. Kivinen on vähän hassu ja ehkä vähän

hölmökin, mutta ei se koskaan mitään pahaa tahdo.

Ainakaan tahallaan.

Tänään on vuoden ensimmäinen päivä! Eilen oli uusi vuosi ja me valvoimme puolille öin. Äiti sanoi, että saan valvoa vain, jos en tänään marise väsyneenä. No... En marise, vaikka silmät tuntuvat raskailta ja vähän haukotuttaa.

Mutta arvaa mitä? Yöllä oli satanut lunta!

Ei mitään loskaa tai kuraa, vaan ihan oikeaa, pehmoista puuterilunta! Sellaista, joka narskuu kengän alla ja leijaillee hitaasti kuin höyhenet, kun sitä heittää ilmaan.

Aamulla avasin verhot ja mun sydän hypähti: Meidän takapihamme oli valkoinen!

- Äiti! Lunta! Lunta tuli! Huusin äidille.

Juoksin olohuoneeseen niin nopeasti, että villasukat lensivät jaloista. Äiti istui kahvikuppi kädessään ja sanoi hymyillen: - Huomasin juu. Mutta arvaa mitä? Minäpä kolasin takapihalle jo ison lumikasan.

- EEEEEEEIIII!!! Mitä! Miksi?! Huusin pettyneenä äidille.

Äiti on nyt pilannut tasaiset lumihanget pihalla.

- Hassu, siksi että sinä voit rakentaa siitä vaikka linnan!

Äiti vastasi.

Hämmennyin ensin ja sitten tajusin:

- Linnan?! Ai lumilinnan?!

Mä en ollut koskaan tehnyt oikeaa lumilinnaa, vain sellaisia pienempiä, kuin pupun pesäkoppi. Sellaisia, joihin ei kyllä ihminen mahdu sisälle. Mutta nyt oli tosi iso kasa ja mun päässä alkoi heti raksuttaa: Millainen linna? Kuka siellä asuu? Onko se hyvä vai paha? Ehkä jopa salainen?!

En malttanut odottaa, vaan vedin ulkohaalarin päälle niin nopeasti, että napit menivät vähän vinoon. Lähdin hakemaan Kivistä ulos! Kivinen on mun paras kaveri. Kivisen vanhemmat siivosivat uudenvuoden juhlia. Kivisen äiti sanoi, että heillä oli liikaa rusinapullia, mutta en usko, että sellainen on edes mahdollista. Ehkä voisimme myöhemmin Kivisen kanssa käydä tarkistamassa, oliko pullia oikeasti liikaa.

Kun päästiin Kivisiltä ulos, meidän nenämme punertuivat heti. Kivinen teki lumipalloja ja mä juoksin lumikasan luo.
- Tää on mega! Tästä tulee jättilinna tai tiedelinnoitus! Vai ehkä kuitenkin taikaprinssin tukikohta?! Tai zombien

vartioasema! Ehdotti Kivinen.

- Ei zombiet ehdi tänne, niillä on vapaapäivä. Vastasin heti.

Me aloimme kaivaa ja muotoilla. Ensin tein kaksi tornia, tai siis yritin, mutta toinen kaatui ja jäi kasaksi. Siitä tuli sitten lohikäärmeen pesä. Kivinen rakensi muurin, jonka takaa voi heittää lumipalloja hyökkääjiä päin, vaikka niitä ei ollut, ainakaan vielä. Sitten tein salaoven, joka oli oikeasti vain kolo, mutta mielikuvituksessa se vei salakäytävään, joka johti jääkarhun salaiseen jääkaappiin.

Kivinen keksi, että meidän linnaamme vartioi kristallikäärme. Se oli valkoinen ja sen sisällä oli kiiltäviä timantteja. Se ei päästä ketään sisään, ellei kerro salaista salasanaa.

- Mutta mikä se sana on? Kysyin Kiviseltä.

- Hmm... Jäätelönakki! Sanoi Kivinen ja me naurettiin niin, että kaaduttiin hankeen.

Kun linnan ulkopuoli alkoi olla valmis, menin äkkiä sisälle hakemaan eri värisiä nauhoja ja tyhjiä jugurttipurkkeja.

- Mitä ihmettä sinä teet? Äiti kysyi.

Huusin äkkiä takaisin:

- Koristelen hallituksen kokoushuoneen!

Linna sai ikkunat jugurttipurkeista ja lipun, jossa luki "Tuuli & Kivinen 4evr". Meidän lippumme liehui pienessä pakkastuudessa ja näytti melkein oikealta.

Sitten alkoi meidän huima seikkailu!

Me päätettiin, että ollaan linnan ritareita, jotka puolustavat linnaa näkymättömiltä jäähiisiltä. Niitä ei näkynyt, mutta me kuultiin niiden askelia, kun lumipaakat tipahtelivat puista.

- Nyt ne tulee! Huuda linnan torvella! Kivinen huusi.

Mä otin tyhjän limupullon ja puhalsin sillä apua-huudon.

Se kuulosti enemmän tyhjältä pierulta, mutta meillä oli hauskaa. Hypittiin, heiteltiin lumipalloja ja kiljuttiin niin, että varmaan naapurit miettivät, onko tultu ihan hulluiksi.

Kun lopulta pysähdyttiin hengittämään, istuttiin linnan muurin päälle ja katsottiin hiljaista, valkoista pihaa. Taivas oli vieläkin harmaa, mutta lumi kimalteli vähän, aivan kuin siihen olisi tippunut tähtipölyä.

- Hei, mitä sä aiot luvata tälle vuodelle? Kysyin Kiviseltä.

Se mietti hetken ja vastasi:

- Että en heitä lumipalloa sun naamaan. Ainakaan kovin usein.

Naurahdin vähän ja vastasin:

- Hyvä lupaus. Mä lupaan, että rakennetaan vielä isompi linna ennen kevättä. Sellainen, missä on oikea jääliukumäki. Ja keittiö.

Ja jäädytysrobotti, jolla saa jäätä mehuun. Ja sauna!

Kun äiti kutsui meidät sisään, oli jo iltapäivä. Mä en tuntenut enää sormiani ja posket punoittivat kuin mansikat. Mutta olo oli täynnä iloa ja uutta alkua.

Sellainen tunne, että vuodesta voisi tulla ihan paras ikinä, jos vaan jaksaa keksiä uusia juttuja ja uskaltaa rohkeasti haaveilla.

Iltapalalla sanoin äidille:

- Tämä oli paras vuoden eka päivä, mitä mulla on koskaan ollut.

Äiti hymyili ja silitti mun tukkaa:

- Ja huomenna on toinen. Jokainen päivä voi olla uusi mahtava päivä, Tuuli.

Tuuli & Kivinen: Tarinoiden Portti

Hypähdä keinuun ja anna sen viedä sinut tarinoiden maailmaan. Jokainen keinahdus avaa oven uuteen seikkailuun, jossa jännitetään, iloitaan ja opitaan yhdessä.

Mitä tapahtuu, kun uuden harrastuksen aloittaminen tuntuu pelottavalta? Entä miltä tuntuu, kun paras ystävä löytää rinnalleen uuden ystävän?

Tarinoiden portti kertoo Tuulista ja hänen parhaasta ystävästään Kivisestä. Yhdessä he kohtaavat arjen ilot, murheet ja mitä hullunkurisimmat seikkailut. Onneksi rinnalla kulkee aina uskollinen ystävä, jonka kanssa kaikki kokemukset ovat hieman helpompia ja paljon hauskempia.

Uskallatko astua Tarinoiden portista sisään?

Merituuli Stenberg

